

kui Jummalat ja petigi Pühhade luud ja ridehübud, ja putükka ja pilpaid, mis Kristusse ristist wassetati ollewad, ja monda muudki tühja asja wägga pühhaks, ja arwati neist suurt abbi sawad. Keikis paikus, linnades ja maal, olli munkade ja nunnade floostriksid leida, kus hea ferd meeste- ning naesterahwast surmani sees elasid, mailmast hopis ärralahhutud. Eööd nemmad seäl suurt ei teinud, muud kui laulsid agga, piddasid pitkad palwed, paastusid kangeste, peksid isleennast witste ja piitsadega, ja prufisid muud seddasuggu wäljaspiddist tenistust ning elasid kerjamisse ja mu rahwa rummalusse warral. Ei tohtind munkad egga nunnad ka abbiellusse heita. Ei olnud ka ühhelgi õppe-tajal lubba naese wõtta; agga segi andis pahhandussele paljo maad.

Monni sadda aastat pärrast Kristust hakkas Roma linna ülem piiskop, ehk Paawst, omma pead ülestõstma ja wallit-sust keikide piiskoppide üle keikis paikus en-

nese kätte kiusama, ning jäi ta ka wimaks teiste ülemaks, ja wõttis nenda wõimust, et Keisridki, kuningad ja würstid piddi-wad temma käske kuulma ja et julges Wallitsejad aujärje peält ärralükkada, ja terwed rigid ehk jured maad ja linnad ärrawandumisse alla moista, nenda et keik Jummalatenistust tükkiks aiaks koggoni ärrakeeldi, kunni Paawsti wihha said leppitanud. Wimaks hakkas ta koggoni rahha pärrast pattude andeksandmist ja hinge õnnistust wäljapakkuma ja sedda nenda habbematta kombel, et ka tullewad pattudgi rahhaga sündis ette ärralunnastada ja hinged puhastamise tullest lahti ja iggawesse römopaika palluda. Paawsti julgus olli nenda suur, et ta lennast ütles Jummalat ja Kristusse assemel siin Ma peäl wallitsewad ja ennese käes taewawõtmed ollewad.

Et küt aioti monni jummalafartlik rist-tiinnimenne selle hirmsa seggadusse, ebbausso ja Jummalat teotamise wasto tunnistas, siis nende sanna ei mahtund mitte, waid